

Sygn. akt VU 6176/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 marca 2015 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim, Wydział V Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący SSR del. Urszula Sipińska-Sęk

Protokolant st. sekr. sądowy Zofia Aleksandrowicz

po rozpoznaniu w dniu 12 marca 2015 roku w Piotrkowie Trybunalskim na rozprawie

sprawy z wniosku A. D. i A. Ł. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...) w W.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o podleganie obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym

na skutek odwołania A. D. i A. Ł. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...) w W.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

z dnia 5 sierpnia 2014 r. sygn. (...), (...)- (...)

1. zmienia zaskarżoną decyzję i stwierdza, że A. D. jako pracownik u płatnika A. Ł. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...) w W. podlega obowiązkowo ubezpieczeniu emerytalnemu, rentowemu, chorobowemu i wypadkowemu od dnia 1 marca 2014 roku,

2. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. solidarnie na rzecz wnioskodawców A. D. i A. Ł. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...) w W. kwotę 60 zł (sześćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt VU 6176/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 5 sierpnia 2014 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. stwierdził, że A. D. jako pracownik u płatnika składek A. Ł. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...) A. Ł. nie podlega od 1 marca 2014 roku obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu.

W uzasadnieniu organ rentowy podał, że całokształt okoliczności sprawy przemawia za przyjęciem, że jedynym celem zawarcia przedmiotowej umowy było umożliwienie A. D. skorzystania ze świadczeń z ubezpieczenia społecznego.

W dniu 8 września 2014 roku pełnomocnik A. D. oraz A. Ł. wniósł odwołanie od powyższej decyzji zarzucając jej:

1. naruszenie art. 6 ust. 1 pkt 1 w zw. z art. 8 ust. 1 oraz art. 11 ust. 1 i art. 12 ust. 1 oraz w zw. z art. 13 pkt 1 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych poprzez ich niewłaściwe zastosowanie polegające na niesłusznym uznaniu, że w przedmiotowym stanie faktycznym nie są spełnione przez skarżącą A. D. przesłanki podlegania obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, chorobowemu oraz wypadkowemu okresowe w tych przepisach w sytuacji, gdy ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w sposób niebudzący wątpliwości

wynika, że skarżąca pozostaje w stosunku pracy, prace tę rzeczywiście świadczy na rzecz i pod kierownictwem płatnika składek a tym samym posiada status pracownika,

2. naruszenie art. 77 kpc poprzez jego niezastosowanie przejawiające się w tym, może organ rentowy nie rozpatrzył w sposób wyczerpujący materiału dowodowego w niniejszej sprawie, a także każ pominął szereg dowodów wskazujących na podjęcie przez skarżącą faktycznego zatrudnienie u płatnika składek,

3. naruszenie art. 80 kpa poprzez jego niezastosowanie przejawiające się w braku oceny na podstawie całokształtu materiału dowodowego czy okoliczność podjęcia faktycznego zatrudnienia została udowodniona, a przejawiające się w ocenie teje okoliczności na podstawie wybranych przez siebie dowodów, ocenionych zresztą w sposób dowolny a nie swobodny.

4. błędne ustalenie że skarżąca nie podlega obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, chorobowemu oraz wypadkowemu od dnia 1 marca 2014 roku,

5. naruszenie art. 35 § 3 w zw. z art. 12 art. 36 § 1 i 2 k.p.a. poprzez ich niezastosowanie, a w konsekwencji załatwienie niniejszej sprawy z przekroczeniem wskazanych ustawowo terminów a nadto bez poinformowania skarżącej o przypadku niezłatwienia sprawy w terminie określonym w powyższych przepisach oraz bez wskazania przyczyn zwłoki a także nowego terminu załatwienia sprawy.

Wskazując na powyższe wnosil o jej zmianę w całości poprzez stwierdzenie, że skarżąc podlega obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, chorobowemu oraz wypadkowemu od dnia 1 marca 2014 roku oraz o zasądzenie kosztów procesu .

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania.

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych ustalił następujący stan faktyczny:

A. Ł. od 7 listopada 2000 roku prowadzi działalność gospodarczą pod nazwą Firma Usługowo Handlowa (...) A. Ł. w zakresie usług spedycyjnych oraz prowadzi zakłady gastronomiczne i dyskoteki, wynajmuje naczepy, prowadzi handel oponami. Świadczy również usługi koparkami. W ramach prowadzonej działalności prowadzi warsztat mechaniczny w miejscowości W. niedaleko T. M., w którym jako mechanik pracuje W. D.. Ponadto do 2012 roku był właścicielem dyskoteki położonej w Tomaszowie Maz przy ul. (...) a od 2014 roku lokalu gastronomicznego położonego w P., który funkcjonował pod szyldem „Obiadki (...)”.

(dowód: wydruk z (...) k. 5 akt ZUS, zeznania świadka W. D. protokół rozprawy z dnia 2 grudnia 2014 roku nagranie od minuty 5.31 do minuty 19.50, zeznania świadka R. M. (1) protokół rozprawy z dnia 2 grudnia 2014 roku nagranie od minuty 20.05 do minuty 30.04)

A. Ł. pierwszy raz zatrudnił A. D. w 2012 roku w dyskoteci w T. początkowo jako barmankę (od 4 września 2012 roku do 31 października 2012 roku) a w styczniu 2013 roku jako menadżera. A. D. była wówczas zatrudniona za wynagrodzeniem w wysokości najniższej krajowej. W związku z otwarciem kolejnego lokalu tj. w R. oraz restauracji w P. A. Ł. zwiększał zakres obowiązków A. D. natomiast nie podwyższył jej wynagrodzenia. Z uwagi na powyższe A. D. zrezygnowała z pracy, tzn. nie zdecydowała się na dalsze przedłużenie umowy o pracę zawartej na czas określony od dnia 23 stycznia 2013 roku do dnia 31 grudnia 2013 roku.

(dowód: zeznania świadka W. D. protokół rozprawy z dnia 2 grudnia 2014 roku nagranie od minuty 5.31 do minuty 19.50, zeznania A. Ł. protokół rozprawy z dnia 3 marca 2015 roku nagranie od minuty 13.10 do minuty 37.55, zeznania A. D. protokół rozprawy z dnia 3 marca 2015 roku od minuty 38.18 do minuty 55.55, świadectwo pracy z dnia 2 stycznia 2014 roku k. 50 akt ZUS)

Podczas nieobecności A. D., A. Ł. poszukiwał odpowiedniej osoby na jej miejsce. Wobec tego, że nikogo takiego nie znalazł, zaproponował ponownie A. D. zatrudnienie za wyższym niż poprzednio wynagrodzeniem.

(dowód: zeznania A. Ł. protokół rozprawy z dnia 3 marca 2015 roku nagranie od minuty 13.10 do minuty 37.55, zeznania A. D. protokół rozprawy z dnia 3 marca 2015 roku od minuty 38.18 do minuty 55.55)

W dniu 28 lutego 2014 roku A. Ł. zawarł z A. D. umowę o pracę na czas określony od 1 marca 2014 roku do 30 listopada 2017 roku w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku menager z wynagrodzeniem brutto 5.000 złotych. Miejsce wykonywania pracy określono jako R. ul. (...) oraz P. ul. (...).

(dowód: umowa o pracę z dnia 28 lutego 2014 roku k. 23 akt ZUS)

Podpisując umowę o pracę A. D. była w czwartym miesiącu ciąży. Nie poinformowała o tym fakcie pracodawcy.

(dowód: zeznania A. Ł. protokół rozprawy z dnia 3 marca 2015 roku nagranie od minuty 13.10 do minuty 37.55, zeznania A. D. protokół rozprawy z dnia 3 marca 2015 roku od minuty 38.18 do minuty 55.55)

Podstawowym obowiązkiem A. D. w związku z zawartą w dniu 28 lutego 2014 roku umową o pracę było prowadzenie restauracji (...) (...)” położonej w P.. Restauracja była czynna w godzinach od 11.00 do 23.00. Dodatkowo A. D. pomagała w prowadzeniu działalności w zakresie firmy spedycyjnej płatnika, poprzez rozwożenie dokumentów do księgowej, do odbiorców czy wysyłania korespondencji w urządzie pocztowym.

Jako menadżer restauracji (...) świadczyła pracę w spornym okresie codziennie przeważnie w godzinach od 10.00 do 18.00 lub od 11.00 do 19.00. Do i z pracy w restauracji w P. A. D. wraz z zatrudnionym tam kucharzem R. M. (1) z miejsca zamieszkania tj. T. przywoził właściciel firmy (...) albo zatrudniony przez płatnika pracownik W. D..

A. D. jako menager układała menu na cały tydzień oraz „danie dnia”, robiła listę zakupów, zamawiała towar. Sprawdzała prawidłowość działania urządzeń chłodniczych. Prowadziła dokumentację administracyjno - biurową m.in. dla Sanepidu w zakresie m.in. terminów ważności przyjmowanych towarów, zużycia jaj, ich wyparzania oraz dokumentów w zakresie dezynfekcji i dezateracji. Wystawiała faktury, z tym że podpisem opatrywał je właściciel A. Ł., gdyż ubezpieczona nie posiadała uprawnień do ich podpisywania. Organizowała w restauracji imprezy okolicznościowe takie jak osiemnaste urodziny czy konsolacje. Kwitowała odbiór zadatków od klientów. Przygotowywała oferty przy przetargach na przygotowywanie obiadów do przedszkoli. Promowała restaurację w Internecie poprzez stworzenie profilu na facebook'u oraz codziennie go aktualizowała.

(dowód: zeznania A. Ł. protokół rozprawy z dnia 3 marca 2015 roku nagranie od minuty 13.10 do minuty 37.55, zeznania A. D. protokół rozprawy z dnia 3 marca 2015 roku od minuty 38.18 do minuty 55.55, zeznania świadka W. D. protokół rozprawy z dnia 2 grudnia 2014 roku nagranie od minuty 5.31 do minuty 19.50, zeznania świadka R. M. (1) - protokół rozprawy z dnia 2 grudnia 2014 roku nagranie od minuty 20:05 do minuty 30:06)

W spornym okresie A. D. była codziennie w restauracji w P.. Kierowała tam pracą restauracji oraz pracą personelu. Goście stołujący się w restauracji, z uwagi na charakter jej pracy, traktowali ją jako właściciela. A. Ł. dostarczał do restauracji towar oraz rozwoził obiady do szkół i przedszkoli.

(dowód: zeznania świadka M. P. protokół rozprawy z dnia 3 marca 2014 roku nagranie od minuty 3.01 do minuty 12.35)

A. D. była zdolna do wykonywania pracy na stanowisku menagera.

A. D. otrzymała od pracodawcy pisemny zakres obowiązków. Do jej obowiązków należało poszukiwanie nowych klientów, dbałość o parametry ilościowe i jakościowe obsługi klientów, utrzymywanie poprawnych relacji biznesowych, kreowanie oraz rozwój długofalowej współpracy, realizacja planów sprzedażowych, raportowanie działalności z powierzonych obowiązków, kompleksowe przygotowywanie ofert, kształtowanie pozytywnego wizerunku firmy, bieżące monitorowanie oraz identyfikowanie możliwości rozwoju rynku, budowanie osobistej bazy

klientów poprzez rozwijanie sieci kontaktów , odpowiedzialność za struktury płatności, bieżąca kontrola należności klientów, wystawianie faktur, układanie kart menu tak aby była profesjonalna, kreatywna, promująca i czytelna dla klienta, kontrola postępu pracy oraz praca nad rozwojem klubu, przygotowywanie różnego typu dokumentów w tym umów dla klientów, analizowanie danych rynkowych, rekrutacja pracownicza, negocjacje z nowoprzyjętymi pracownikami dotyczące płacy i warunków pracy.

Pracodawca zapoznał A. D. z warunkami zatrudnienia, a sama A. D. podpisała umowę o zakazie konkurencji w czasie trwania stosunku pracy a ponadto zobowiązała się do zachowania w tajemnicy informacji stanowiących tajemnicę zawodową tajemnicę przedsiębiorstwa w zakresie m.in. danych klientów.

(dowód: zaświadczenie lekarskie z dnia 25 lutego 2014 roku w aktach osobowych część A oraz k. 16 w aktach ZUS, zakres obowiązków w aktach osobowych część B oraz k. 19 akt ZUS, zobowiązanie pracownika do zachowania tajemnicy w aktach osobowych część B oraz k. 18 akt ZUS, umowa o zakazie konkurencji w aktach osobowych część B oraz k. 21-22 w aktach ZUS)

A. D. wraz z innymi pracownikami zatrudnionymi w restauracji w P. podpisywała listę obecności.

(dowód: kserokopia listy obecności k. 47 akt ZUS)

A. D. posiada wykształcenie wyższe. W dniu 3 lipca 2012 roku zdobyła tytuł licencjata ekonomii w specjalności kierowanie i małą i średnią firmą na (...) (...) w systemie studiów niestacjonarnych.

(dowód: odpis dyplomu w aktach osobowych część B)

Od dnia 14 kwietnia 2014 roku A. D. stała się niezdolna do pracy z powodu ciąży. W dniu (...) urodziła dziecko.

(okoliczność bezsporna, odpis zupełny aktu urodzenia w aktach osobowych część B).

W okresie niezdolności do pracy skarżącej A. Ł. przejął jej obowiązki. Jednak nie sprawdził się w tej roli, restauracja w P. zaczęła podupadać, jedzenie nie było już tak dobre, stali klienci przestali do niej przychodzić i w grudniu 2014 roku została ona zamknięta.

(zeznania świadka M. P. protokół rozprawy z dnia 3 marca 2014 roku nagranie od minuty 3.01 do minuty 12.35, zeznania A. Ł. protokół rozprawy z dnia 3 marca 2015 roku nagranie od minuty 13.10 do minuty 37.55)

A. Ł. na wiosnę 2015 roku otwiera nową restaurację w T., w której po zakończeniu urlopu macierzyńskiego i rodzicielskiego chciałaby podjąć pracę A. D..

(dowód: zeznania A. Ł. protokół rozprawy z dnia 3 marca 2015 roku nagranie od minuty 13.10 do minuty 37.55, zeznania A. D. protokół rozprawy z dnia 3 marca 2015 roku od minuty 38.18 do minuty 55.55)

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zważył co następuje:

Odwołanie zasługuje na uwzględnienie.

Stosownie do treści art. 6 ust. 1 pkt 1 w zw. z art. 8 ust. 1, art. 11 ust. 1 i art. 12 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 1442 ze zm.) osoby pozostające w stosunku pracy podlegają obowiązkowo ubezpieczeniu emerytalnemu, rentowemu, chorobowemu oraz wypadkowemu. Art. 13 tej ustawy stanowi zaś w punkcie 1, że pracownicy podlegają wskazanym ubezpieczeniom społecznym od dnia nawiązania stosunku pracy do dnia ustania tego stosunku.

Z przepisów tych wynika, że podstawową przesłanką objęcia zakresem ubezpieczenia społecznego jest posiadanie statusu pracownika. Pracownikiem zostaje się przez nawiązanie stosunku pracy. Stosownie do treści art. 22 § 1 k.p. przez nawiązanie stosunku pracy pracownik zobowiązuje się do wykonywania pracy określonego rodzaju na

rzecz pracodawcy i pod jego kierownictwem oraz w miejscu i czasie wyznaczonym przez pracodawcę, a pracodawca - do zatrudniania pracownika za wynagrodzeniem. Na treść stosunku pracy składają się zatem wzajemne prawa i obowiązki stron stosunku pracy (pracownika i pracodawcy). Zasadniczym elementem konstrukcyjnym stosunku pracy jest zobowiązanie pracownika do osobistego wykonywania pracy na rzecz pracodawcy za wynagrodzeniem. Kolejna cecha tego stosunku to zawłaszczanie wyniku pracy przez pracodawcę i wykonywanie pracy w warunkach podporządkowania czyli pod kierownictwem pracodawcy. Pracownik nie odpowiada jednak za wynik pracy, ale za samo staranne świadczenie pracy.

W będącej przedmiotem osądu sprawie taki właśnie stosunek — umowa o pracę - łączyła A. Ł. z A. D. od 1 marca 2014 roku. Wykazało to przeprowadzone w sprawie postępowanie dowodowe w postaci zeznań świadków: W. D., R. M. (2) i M. P., które potwierdzają zeznania stron co do charakteru łączącej ich umowy i korespondują ze zgromadzonymi w sprawie dokumentami.

R. M. (2) pracował w spornym okresie jako kucharz w restauracji w P.. Potwierdził, że wnioskodawczyni w spornym okresie była jego bezpośrednią przełożoną i tak samo jak on była codziennie w pracy w restauracji, a zajmowała się w niej wszystkim oprócz gotowania, bo to należało do jego obowiązków. A zatem ustalała grafik posiłków, zamawiała towar, przygotowywała ofertę w zakresie dostarczania obiadów do szkół i przedszkoli, zajmowała się sprawami administracyjno-biuroowymi (przygotowywała dokumenty do Sanepidu).

Fakt codziennej pracy wnioskodawczyni w spornym okresie u płatnika w restauracji w P. wynika też z zeznań W. D.. W. D. na polecenie swojego pracodawcy - płatnika zawoził i przywoził w spornym okresie zamiennie z płatnikiem wnioskodawczynię oraz kucharza do i z P.. Zeznał on, że wnioskodawczyni w spornym okresie prowadziła cały lokal (restaurację (...) jak u mamy”) w P..

Zeznania w/w świadków korespondują z zeznaniami M. P., który w spornym okresie stołował się w restauracji (...) jak u mamy”. Restauracja ta była położona niedaleko jego miejsca pracy i z racji tego przychodził tam wówczas codziennie na obiady, były one bowiem tanie i dobre. Za każdym razem widział w restauracji przy pracy wnioskodawczynię. Z uwagi na wykonywane przez nią czynności, kierowanie personelem, był przekonany, że to właśnie ona jest właścicielem restauracji. A. Ł., który w tym czasie przywoził do restauracji zaopatrzenie i rozwoził obiady, traktował jako zatrudnionego w restauracji dostawcę. Co znamienne świadek wcześniej nie znał stron, co pozwala uznać jego zeznania za obiektywne. Nie był bowiem zainteresowany końcowym wynikiem sprawy.

Wnioskodawcy wykazali zatem, że w zakwestionowanym przez organ rentowy okresie tj. od 1 marca 2014 roku do 13 kwietnia 2014r. A. D. rzeczywiście świadczyła pracę (codziennie od poniedziałku do piątku co potwierdzają podpisane przez nią listy obecności) na rzecz płatnika jako menager jego restauracji (...) jak u mamy”. Do jej obowiązków należało prowadzenie restauracji położonej w P.: układanie menu na cały tydzień, robienie listy zakupów, sprawdzanie prawidłowości działania urządzeń chłodniczych, prowadzenie dokumentacji dla Sanepidu (w zakresie m.in. terminów ważności przyjmowanych towarów, zużycia jaj, ich wyparzania oraz dokumentów w zakresie dezynfekcji i dezaeracji), wystawianie faktur, kwitowanie odbioru zadatków od klientów. A. D. dbała także o pozyskiwanie nowych klientów restauracji promując ją w Internecie poprzez stworzenie profilu na facebook’u oraz przygotowując oferty przy przetargach na przygotowywanie obiadów do szkół i przedszkoli. Jako menager organizowała także w restauracji okolicznościowe imprezy (osiemnaste urodziny, konsolacje).

Praca wnioskodawczyni przynosiła A. Ł. wymierne korzyści. Wnioskodawczyni doskonale radziła sobie z prowadzeniem restauracji, co wynika nie tylko z zeznań płatnika ale także z zeznań stałego klienta restauracji – (...). Był on bowiem zadowolony zarówno z jakości serwowanych dań jak i ich ceny. Wnioskodawczyni posiadała też do pełnienia nałożonych na nią obowiązków odpowiednie formalne kwalifikacje zawodowe (ukończyła studia wyższe na (...) na kierunku (...) w specjalności kierowanie małą i średnią firmą z wynikiem bardzo dobrym) oraz kwalifikacje faktyczne (zdobyte doświadczenie zawodowe na stanowisku menager). Podczas jej nieobecności spowodowanej niezdolnością do pracy, restauracja nie funkcjonowała tak dobrze jak poprzednio, wręcz przeciwnie straciła klientów i w efekcie została w grudniu 2014 roku zamknięta przez płatnika. Świadczy to ewidentnie o potrzebie zatrudnienia

wnioskodawczyni przez płatnika. Płatnik po przejściu obowiązków wnioskodawczyni w okresie jej niezdolności do pracy, nie był bowiem w stanie sam im podolać.

Zwrócić należy uwagę, iż A. D. była już uprzednio zatrudniona u A. Ł. tj. w okresie od 23 stycznia 2013 roku do 31 grudnia 2013 roku na stanowisku menagera klubu. Strony rozstały się ze sobą, gdyż płatnik nakładał na A. D. stopniowo coraz więcej obowiązków bez jednoczesnego zwiększenia wynagrodzenia. Wnioskodawczyni domagała się wyższego wynagrodzenia odpowiedniego do nałożonych na nią obowiązków, a płatnik nie chciał się na to zgodzić. Wnioskodawczyni nie zdecydowała się wówczas na podpisanie kolejnej umowy z płatnikiem za to samo co poprzednio wynagrodzenie. Dopiero nieudana próba znalezienia przez płatnika zastępcy A. D. spowodowała, że A. Ł. zmienił zdanie i zgodził się zatrudnić A. D. za wyższym niż dotychczas wynagrodzeniem.

W świetle podzielonych przez Sąd zeznań świadków i stron, z których w sposób jednoznaczny wynika, że wnioskodawczyni w spornym okresie faktycznie świadczyła pracę, do której wykonywania zobowiązała się na podstawie pisemnej umowy o pracę, nie można podzielić gołosłownego zarzutu organu rentowego, że A. Ł. nie miał ponownej potrzeby zatrudnienia A. D. i umowa o pracę została zawarta jedynie dla pozorów celem uzyskania ochrony ubezpieczeniowej i świadczeń z ubezpieczenia społecznego i jako taka jest nieważna.

W ocenie Sądu Okręgowego zebrany w sprawie materiał dowodowy w sposób nie budzący wątpliwości wskazuje, iż A. D. od dnia 1 marca 2014 roku faktycznie świadczyła pracę na rzecz A. Ł., a ten pracę tę przyjmował i wypłacał jej wynagrodzenie. Praca była świadczona pod kierownictwem A. Ł. zarówno co do miejsca, czasu świadczenia pracy jak i jej przedmiotu.

Cel zawarcia umowy o pracę jakim jest chęć uzyskania świadczeń z ubezpieczenia społecznego – wbrew zarzutom organu rentowego - nie jest sprzeczny z ustawą ani nie zmierza do jej obejścia, nie świadczy też o pozorności umowy. Objęcie ubezpieczeniem społecznym i uzyskanie świadczeń z tego ubezpieczenia jest wszak głównym celem zawierania umowy o pracę.

Jednakże w okolicznościach przedmiotowej sprawy głównym celem zawarcia umowy o pracę – jak wynika z przekonujących zeznań skarżących - była potrzeba zatrudnienia dobrego, zaufanego pracownika, solidnie wywiązującego się ze swoich obowiązków. Nie można zgodzić się ze stanowiskiem organu rentowego, że A. Ł. nie miał potrzeby ponownego zatrudnienia A. D. na stanowisku menagera. Jak wskazał A. Ł., po zakończeniu poprzedniej umowy o pracę tj. po dniu 31 grudnia 2013 roku poszukiwał on osoby, która podolałaby obowiązkom, które dotychczas spoczywały na wnioskodawczyni. Próby znalezienia takiej osoby nie przyniosły zamierzonego rezultatu. Płatnik przekonał się, że nie jest tak łatwo znaleźć tak wszechstronnej i znającej się na swojej pracy osoby jak wnioskodawczyni. Dlatego zdecydował się ponownie zatrudnić A. D., godząc się jednocześnie na jej warunki co do podwyższenia wynagrodzenia, tak aby było ono adekwatne do zakresu obowiązków menagera.

Okoliczność, że na fakturach widnieje podpis płatnika, a nie wnioskodawczyni, nie świadczy o tym, jak chce organ rentowy, że A. D. nie świadczyła pracy. Brak podpisu A. D. na fakturach, wynika z faktu, iż jedyną osobą upoważnioną do podpisywania faktur był właściciel firmy (...). A. D. była uprawniona li tylko do sporządzania faktur. Charakter pracy wnioskodawczyni był w głównej mierze pracą koncepcyjną (tworzenie stron internetowych, przygotowywanie ofert). Te czynności z natury są firmowane bądź nazwą restauracji bądź nazwiskiem jej właściciela. Z zeznań świadków wynika jednak, że czynności tych nikt poza wnioskodawczynią nie wykonywał. Gdyby to w istocie płatnik miał wykonywać te wszystkie zadania za wnioskodawczynią, to z pewnością restauracja nie zostałaby zamknięta w czasie niezdolności do pracy skarżącej, tylko dalej by doskonale prosperowała. A tak się nie stało. To tylko przemawia za trafnością wniosku, że te wszystkie prace wykonywała w spornym okresie skarżąca, tak jak twierdzą świadkowie.

Tym bardziej, że A. D. posiadała doświadczenie w wykonywaniu pracy na stanowisku menagera oraz odpowiednie w tym zakresie wykształcenie.

Podsumowując zarówno A. Ł. jak i A. D. nie składali więc w chwili zawierania umowy o pracę z dnia 28 lutego 2014 roku pozornych oświadczeń woli, gdyż w rzeczywistości A. D. świadczyła pracę jako pracownik, a A. Ł. przyjmował tę pracę jako pracodawca.

Czynność prawna pozorna charakteryzuje się w myśl art. 83 § 1 k.c. trzema elementami, które muszą wystąpić łącznie, a mianowicie: oświadczenie woli musi być złożone świadomie i swobodnie tylko dla pozorów, oświadczenie musi być złożone drugiej stronie, adresat oświadczenia woli musi zgadzać się na dokonanie czynności prawnej jedynie dla pozorów. Pobudki, którymi strony kierują się składając pozorne oświadczenia woli, nie mają żadnego znaczenia dla oceny pozorności oświadczenia woli. Oświadczenie woli złożone jest dla pozorów wtedy, gdy z góry powziętym zamiarem stron jest brak woli wywołania skutków prawnych jakie zwykle prawo łączy ze składanym przez nią oświadczeniem. Brak zamiaru wywołania skutków prawnych oznacza, że osoba składająca oświadczenie woli albo nie chce w ogóle wywołać żadnych skutków prawnych albo też chce wywołać inne, niż wynikałoby ze złożonego przez nią oświadczenia woli.

W prawie pracy doniosłość ma jedynie zamiar obejścia prawa przez fikcyjne (pozorne) zawarcie umowy, czyli takie, które nie wiąże się ze świadczeniem pracy, a dokonanie zgłoszenia do ubezpieczenia następuje pod pozorem zatrudnienia. W takich sytuacjach dochodzi do zgłoszenia do ubezpieczenia osoby, która nie może być uznana za podmiot ubezpieczenia, ponieważ nie świadczy pracy i przez to nie można jej przypisać cech zatrudnionego pracownika, skoro nie są wykonywane obowiązki i prawa płynące z umowy o

pracę (por. np. wyrok SN: z 17.12.1996 r., I UK 32/96, OSNAPIUS Nr 15/1997).

Nie można natomiast przypisać celu obejścia prawa (art. 58 § 1 kc. w zw. z art. 300 k.p.) stronom umowy o pracę, na podstawie której rzeczywiście były wykonywane obowiązki prawa płynące z tej umowy.

Ustalony w rozpoznawanej sprawie stan faktyczny świadczy nie o pozorności złożonych przez strony oświadczeń woli ani nie o obejściu ustawy, lecz o spełnieniu warunku zatrudnienia pracowniczego stanowiącego tytuł ubezpieczenia (art. 6 ust. 1 ustawy z 13.10.1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, Dz.U. z 2013 r., poz. 1442 ze zmm). Do objęcia pracowniczym ubezpieczeniem społecznym nie mogłoby dojść tylko wówczas, gdyby zgłoszenie do tego ubezpieczenia dotyczyło osoby, która w rzeczywistości pracy nie świadczyła, a więc nie wykonywała zatrudnienia w ogóle albo wykonywała je na podstawie innej umowy niż umowa o pracę. W prawie ubezpieczeń społecznych nie decyduje ważność umowy o pracę związana z zamiarem dyktującym potrzebę jej zawarcia, lecz to, czy zawierające ją strony miały zamiar wzajemnego zobowiązania się - pracownik do świadczenia pracy, a pracodawca do dania mu pracy i wynagrodzenia za nią - oraz czy umowa była w rzeczywistości realizowana. Nie jest także istotny czas (okres trwania) tej realizacji (tak por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 października 2005r, I UK 32/05).

W sytuacji gdy doszło do zawarcia umowy o pracę, jak też do jej realizacji poprzez świadczenie umówionej pracy i przyjmowanie jej przez pracodawcę, jak to miało miejsce w przedmiotowej sprawie, nie może być mowy o działaniu w celu obejścia prawa.

Oceny tej nie zmienia fakt, że A. D. w chwili jej zatrudnienia przez A. Ł. była w ciąży. Obowiązujące przepisy nie zakazują świadczenia pracy przez kobiety w ciąży, a do tego w praktyce prowadzi stanowisko prezentowane przez ZUS, co byłoby dyskryminacją kobiet w ciąży. Tymczasem podstawową zasadą prawa pracy wyrażoną w art. 11³ kp jest zakaz jakiegokolwiek dyskryminacji w stosunkach pracy.

Wnioskodawczyni w chwili podjęcia zatrudnienia była osobą zdolną do pracy, co wynika wprost z zaświadczenia lekarskiego, a nadto z faktu rzeczywistego świadczenia tej pracy aż do dnia 13 kwietnia 2014 roku.

O pozorności zatrudnienia A. D. nie świadczy wreszcie ustalone w umowie o pracę na kwotę 5000zł. brutto wynagrodzenie. Wynagrodzenie jest jednym z elementów stosunku pracy. Dla bytu stosunku pracy wystarczającym jest ustalenie, że pracownik otrzymywał wynagrodzenie za wykonywaną pracę. Ten element w niniejszej sprawie

został udowodniony zeznaniami stron . Natomiast adekwatność wynagrodzenia do powierzonych obowiązków pracowniczych nie ma żadnego znaczenia dla ważności umowy o pracę.

Organ rentowy w zaskarżonej decyzji nie ustalał podstawy wymiaru składek, a li tylko fakt nie podlegania ubezpieczeniom społecznym. W związku z wniesionym odwołaniem rzeczą Sądu było zbadanie, czy wnioskodawczyni świadczyła pracę w ramach pracowniczego stosunku pracy, który jest ważnym tytułem podlegania ubezpieczeniom społecznym. I w tym też zakresie Sąd sprawę rozpoznał. W sytuacji gdy podstawa wymiaru składek nie jest przedmiotem zaskarżonej decyzji ani odwołania, Sąd nie jest uprawniony po raz pierwszy orzec co do przedmiotu sporu nie objętego treścią tej decyzji, gdyż orzeczenie takie mogło by prowadzić do naruszenia konstytucyjnej zasady dwuinstancyjnego postępowania (art. 176 ust. 1 Konstytucji RP). Dlatego też Sąd, będąc związany granicami zaskarżonej decyzji oraz odwołania od niej, nie czynił ustaleń co do adekwatności ustalonego umową wynagrodzenia do świadczonej pracy.

Podkreślenia wymaga także, iż w toku postępowania organ rentowy wykazał się całkowitą biernością procesową, nie przejawiając jakiegokolwiek aktywności dowodowej zmierzającej do wykazania, że kwestionowana przez niego umowa o pracę z dnia 28 lutego 2014 roku była zawarta w celu obejścia prawa lub też jedynie dla pozorów.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴§2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że stwierdził, iż A. D. jako pracownik u płatnika A. Ł. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...) w W. podlega ubezpieczeniom społecznym: emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu od dnia 1 marca 2014 roku .

Konsekwencją powyższego było zasądzenie od pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. solidarnie na rzecz skarżących kwoty 60 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego na podstawie art. 98 kpc w zw. z § 11 ust. 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu(Dz.U. z 2013 poz. 490)